

ide-oda a véres fejű emberáradat. Ezekben a szörnyűségekben közülünk már csak a végtetekig elszánt, tüzesfejű kollégák vettek részt, mi csendes filozopterek legfeljebb a Klič mama tejeldéjéből (a ma is meglevő átjáróház múzeumkörúti oldalán) néztük szorongva a szenvedélyek tombolását. — S e képekhez kapcsolódik emlékemben egy másik. A sors kegyetlen szatirája úgy hozta magával, hogy azt a Laky Imre pajtásunkat, aki ekkor a téren szónokolt, később nagybátyja, hogy több galibát ne csináljon, elhelyezte a rendőrfelügyelőség kötelékében, ahol a mi Imrénk vagy két évtizeddel azután lovasrendőrei élén ugyanolyan diáktüntetést kergetett szét az Egyetem-téren, mint amilyet gyerekfejjel egykor ő segített felkavarni.

* * *

Talán nem ugyanilyen élményekkel, nagyjából mégis hasonló légkörben élték le egyetemi éveiket a közvetlen előttünk eltelt négy év diákjai is. Köztük Négyesy Lászlóval egy évig együtt hallgattuk az előadásokat. Komoly, meggondolt fiatalembernek ismertük, aki azért nem vetette meg a jóízű tréfát. Mi gólyák őt, mint negyedévest, nem kevés tisztelettel kezeltük, különösen mióta Gyulainál a «kritikai és irodalmi dolgozatok» óráinak egyikén felolvasta egy verstani tanulmányát. Gyulai, mint rendesen, ezt is lekicsinyelte, amiben nagyrésze volt az ő személyes kultuszának Arany János iránt. Hogy mer egy ifjonc hallgató olyan témába fogni, amit Arany «A magyar nemzeti versidomról» megírt értekezésében már elintézett! Nekünk már akkor valami azt sugta, hogy Négyesynek van igaza. Nem cáfolt ő semmit Arany alapteóriáján, csak elmélyítette. Olyan sajátságait látta meg a magyar versnek, amiről nagy elődje vagy nem tudott, vagy nem beszélt. A dolgozat akkor még embriójában lehetett, tény azonban, hogy később ebből alakult ki az a verstani elmélete, amely ma is és végérvényesen elfogadottá lett s amelyben tisztázta a magyar versritmus összes lényeges titkait.

Négyesy László 70. születési évfordulója ébresztette fel bennem az együtt töltött, rég letűnt idők emlékeit s amint az egykori képek amúgy rendszeretlenül elem rajzoltak, azokat itt vázlatosan papírra vetettem.

Solymossy Sándor.

KÉP.

Próder Lajos festőművésznek.

*Ez szép erő és néma áhítat,
mely az idők mélyében nőve nőtt.
Megépttetted a szilárd hidat:
mehetsz rajta, amikor akarod
és megállhatsz a Legnagyobb előtt.*

*Biztosságod vastraverze alul
és jöltte nagy álmaid kék íve:
egy lélek, mely iszenülni tanul
s a Mindenség ritmusra-verő szíve,
így vonulsz át a hídon egyedül*

— ismeretlen-síkokban, szebb-határba —
s az Istent, kit mindnyájan keresünk,
harmóniád boldogan megtalálja . . .

Nagy Emma.